

Apartheid na Západním břehu

V mých předchozích esejích jsem se zaměřil především na Gazu – místo, které nyní čelí katastrofě **bezprecedentní v moderní lidské historii**. Rozsah zničení je ohromující: oblast o pouhé třetině velikosti Hirošimy byla bombardována explozivní silou odpovídající **sedmi atomovým bombám**. Každá stopa lidské civilizace byla rozmetána. Nejméně **60 000 Palestinců** bylo potvrzeno jako zabito, ale odborníci odhadují, že skutečný počet obětí může být blíže **400 000** – téměř **pětině populace Gazy**.

Tento stupeň devastace může vést některé k domněnce, že život na Západním břehu, kde není Hamas ani ozbrojený odpor, je lepší – model, který Francie a několik arabských vlád navrhlo jako podmínku pro uznání palestinského státu.

Tento předpoklad je však nebezpečně mylný.

V této esejí chci hovořit o **životě pod okupací na Západním břehu** – ne proto, že je klidnější, ale proto, že je to **pomalejší, vypočítavější systém eliminace**. Systém, který není prováděn pomocí bomb a blokad, ale prostřednictvím byrokracie, krádeže půdy, zákonů apartheidu a neustálého násilí osadníků.

Plíživá anexe

Západní břeh byl podle původního plánu OSN na rozdělení z roku 1947 určen jako součást arabského státu – souvislé palestinské území. Tato vize se nikdy nenaplnila. To, co dnes existuje, není životaschopný stát, ani dokonce ucelené území, ale roztržštěné a zmenšující se souostroví palestinských enkláv pod různými úrovněmi izraelské kontroly. To není náhoda. Je to výsledek desetiletí záměrné izraelské politiky zaměřené na trvalou územní expanzi, vysídlení Palestinců a anexi půdy.

Izraelská vláda fakticky rozdělila Západní břeh na tři druhy zón:

1. **De facto anektované zóny** – Tyto oblasti, především v okolí velkých izraelských osad, jsou pod plnou izraelskou civilní a vojenskou kontrolou. Byly začleněny do izraelské infrastrukturní sítě, dostávají izraelské komunální služby a často jsou hlídány izraelskou policií místo armády. Osadníci v těchto oblastech jsou izraelští občané s plnou právní ochranou, volebním právem a svobodou pohybu. Jejich palestínští sousedé, často jen pár set metrů od nich, žijí pod vojenským právem a omezeními ve stylu apartheidu.
2. **Zóny pod aktivním etnickým čištěním** – Jedná se o venkovské palestinské oblasti, které jsou cílem demolic, vysídlení a kolonizace. Celé vesnice – jako Chan al-Ahmar, Masafer Jatta a Ejn Samia – čelily opakovaným příkazům k demolici. Palestinským domům jsou rutinně odepírána stavební povolení, jsou prohlašována za nelegální a bourána izraelskou civilní správou. Mezitím jsou izraelské předsunutá osady –

technicky nelegální i podle izraelského práva – zpětně legalizovány a připojovány k silnicím, vodě a elektřině. Zásoby vody jsou odváděny osadníkům, zatímco palestinské komunity jsou odkázány na cisterny. Přístupové cesty jsou pro Palestince uzavřeny a označeny jako „pouze pro Izraelce“. Pastviny a olivové háje jsou konfiskovány nebo zneprůstupněny. Násilí osadníků, často s podporou armády nebo její lhostejností, je používáno jako strategický nástroj k vytlačení Palestinců z jejich půdy.

3. **Oblasti pod nominální kontrolou Palestinské samosprávy (Oblast A)** – Tyto zóny, které mají být podle Oslojských dohod pod plnou palestinskou civilní a bezpečnostní kontrolou, jsou ghettoizované enklávy obklopené územím pod izraelskou kontrolou. Vstup a výstup jsou podřízeny izraelským kontrolním stanovištím, uzávěrám a zákazům vycházení. Palestinci se nemohou volně pohybovat mezi městy jako Ramalláh, Nábulus a Hebron, aniž by prošli izraelskými vojenskými bariérami. Silnice, které jsou pro Palestince zakázány, křížují krajinu a spojují osady, zatímco obkličují palestinská města. I v Oblasti A jsou izraelské razie časté. Palestinská samospráva nemá žádnou pravomoc je zastavit. Její bezpečnostní složky jsou fakticky najímány k potlačování palestinského odporu a udržování stability pod okupací.

Tato matice kontroly představuje formu pomalé anexe. Není označena jediným zákonem nebo prohlášením, ale stálým rozšiřováním osadnických bloků, vojenských zón, obchvatových silnic a byrokratických nástrojů nadvlády. Palestinská přítomnost je činěna nejistou a dočasnou, zatímco přítomnost izraelských osadníků je učiněna trvalou a neustále se rozšiřující.

Na Západním břehu neexistuje „status quo“. Status quo je pohyb: plíživý, vypočítavý pohyb směrem k úplné izraelské kontrole a eliminaci jakékoli vyhlídky na suverénní palestinský stát. Každý den se mapa trochu mění – další kopec zabrán, další vesnice odříznuta, další olivový háj zničen. Toto není zmrazený konflikt. Je to aktivní proces kolonizace.

Cestování na Západním břehu: Denní hazard

Pro Palestince na Západním břehu může být i ta nejobyčejnější cesta – do školy, do práce, do nemocnice nebo do sousední vesnice – **život ohrožující zkouškou**. Izraelská vojenská kontrolní stanoviště a obchvatové silnice osadníků rozdělují území na desítky roztržštěných enkláv. To, co by měla být **10minutová jízda**, může trvat hodiny nebo nemusí být vůbec dokončena.

Cestování je **hazard**, protože:

- **Nepředvídatelnost kontrolních stanovišť:** Na Západním břehu je přes **500 stálých a ad hoc kontrolních stanovišť**. Kterékoli z nich může být bez upozornění uzavřeno, na minuty nebo dny. Vojáci mohou libovolně zadržet cestující, prohledávat vozidla nebo bez vysvětlení odepřít průchod.
- **Vojenské uzávěry:** Celé oblasti jsou často prohlášeny za „uzavřené vojenské zóny“, často v reakci na protesty nebo incidenty osadníků. Během uzávěr jsou Palestinci **uvěznění ve svých domech**, bez možnosti odejít do práce, školy nebo na lékařské ošetření.

- **Silnice osadníků a omezení vozidel:** Mnoho silnic na Západním břehu je vyhrazeno **pouze pro izraelské osadníky**. Palestinci je nesmějí používat a jsou nuceni jezdit delšími, méně udržovanými a přísně hlídanými trasami. Konfiskace vozidel a pokuty jsou běžné.
- **Libovolné zatýkání a zadržování:** Na jakémkoli kontrolním stanovišti může být Palestinián **zatčen bez obvinění**, zvláště pokud se jeho jméno objeví v databázi armády – což může zahrnovat **nezletilé, studenty** nebo **aktivisty**. Zadržení může znamenat dny nebo měsíce ve vojenském vězení, často bez soudu.
- **Obtěžování a ponižování:** Vojáci běžně vystavují Palestince slovnímu napadání, invazivním prohlídkám a hodinovým zpožděním. Proti takovému zacházení není žádná právní náprava ani odpovědnost.
- **Přepadení a střelba:** Existují zdokumentované případy, kdy izraelští vojáci nebo osadníci **stříleli na vozidla**, která považovali za podezřelá, nebo kde řidiči údajně nezastavili dostatečně rychle. Tyto případy jsou často smrtelné a vyšetřování – pokud vůbec proběhnou – zřídka vedou k následkům.
- **Násilí osadníků na silnicích:** Osadníci běžně házejí kameny na palestinská vozidla, beztrestně blokují silnice a dokonce útočí na vozidla a cestující. Izraelské síly často stojí stranou nebo chrání osadníky.

V tomto roztříštěném systému **svoboda pohybu neexistuje**. Schopnost cestovat z jedné vesnice do druhé – do nemocnice, za rodinou, převážet zboží – je podřízena neustále se měnící matici **vojenských příkazů, agrese osadníků a byrokratické kontroly**.

To není jen nepříjemnost; je to systém **vypočítavého škrcení** – navržený tak, aby znemožnil normální život, izoloval komunity a vytlačil Palestince z jejich půdy.

Mechanismy vysídlení: Násilí osadníků

Na okupovaném Západním břehu nepřichází nucené vysídlení vždy z oficiálních prohlášení nebo přímých vojenských příkazů. Častěji se rozvíjí prostřednictvím pomalé, vypočítavé kampaně teroru organizované izraelskými osadníky – kampaně tolerované, chráněné a nakonec podporované celým aparátem izraelského státu. Toto násilí není náhodné. Je systematické, strategické a zaměřené na vytlačení Palestinců z jejich půdy.

Proces obvykle probíhá ve třech eskalujících fázích:

1. Zastrahování a invaze do soukromých domovů

První fáze často začíná tím, že osadníci nepozvaně vstupují na palestinský majetek. Přicházejí za bílého dne, někdy ve skupinách, často ozbrojeni. Mohou vstoupit do domu palestinské rodiny a usadit se v obývacím pokoji, jako by byl jejich. Jedí jídlo z kuchyně, urážejí rodinu, házejí rasistické nadávky, ničí nábytek, rozbíjejí okna, stříkají graffiti nebo močí na podlahu. Tyto činy jsou hluboce ponižující – nejen porušením soukromí, ale záměrnými pokusy o dominanci a vyvolání strachu.

Taková vniknutí nejsou ojedinělými incidenty. Jsou opakovaná a cílená, zaměřená na zlovení vůle obyvatel. Poselství je jasné: „Toto už není vaše země.“ A Palestinci vědí, že pokud

se budou bránit, riskují zatčení, zranění nebo něco horšího – ne za odražení vetřelců, ale za „podněcování“ nebo „útok“ na osadníky.

2. Zničení obživy

Pokud zastrašování nepřiměje rodinu k odchodu, osadníci často eskalují tím, že cílí na jejich zdroje obživy. Kácí desítky let staré olivovníky, symbol nejen příjmu, ale i kulturního dědictví. Otráví nebo vytrhávají úrodu, rozhánějí stáda, kradou nebo zabíjejí ovce. Vodní nádrže a zavlažovací potrubí – životně důležité ve venkovských oblastech bez přístupu k izraelské vodní síti – jsou rozbity nebo prostříleny. Studny jsou zasypány kameny nebo betonem.

Toto ničení není náhodným vandalismem. Je to taktika, která má znemožnit zemědělský život. Bez úrody, bez dobytka, bez vody jsou palestinské rodiny nuceny opustit půdu a hledat obživu jinde. Cílem není jen ublížit, ale vyklidit půdu od jejích lidí.

3. Demolice a žhářství

Nakonec, když Palestinci stále odmítají odejít, osadníci míří na samotné domy. Někdy přivázejí buldozery a bagry. Jindy podpalují domy v noci, uvězňují rodiny uvnitř nebo je nutí uprchnout bez ničeho. Videá a svědectví očitých svědků dokumentují spálené domy, ukradené věci a celé vesnice proměněné v popel.

Toto ničení často následuje jasný vzorec: jednoho dne požár nebo demolice, další den expanze předsunuté osady. Jakmile je půda vyčištěna, osadníci se nastěhují – staví přívěsy, ploty a synagogy. Tyto nelegální předsunuté osady jsou pak připojeny k silnicím, elektřině a vodě. Jsou rychle „normalizovány“, chráněny izraelskou armádou a nakonec zpětně legalizovány izraelskou vládou.

Bezpečnost a represe

V každé z těchto fází – invaze do domovů, zničení obživy a demolice – je poselství pro Palestince stejné: odejděte, nebo budete zničeni.

A v každém případě je **bezpečnost zaručena**. **Palestinská samospráva** nemá v těchto oblastech žádnou jurisdikci a neodvažuje se konfrontovat osadníky, protože ví, že by to vyvolalo izraelskou odvetu. **Izraelská policie a armáda** rutinně přihlížejí – pokud se Palestinci nebrání. Pak je reakce rychlá: zatýkání, bití, střelba ostrými náboji, vojenské razie. Odpor je kriminalizován, zatímco násilí osadníků je omlouváno nebo popíráno. Oběti nemají žádnou cestu k spravedlnosti.

Vzniká tak režim bezpráví pro osadníky a právní válka proti Palestincům – dvojitý systém bez trestnosti a represe. Osadníci slouží jako předvoj anexe, dělají to, co izraelská vláda zatím nemůže dělat otevřeně: násilně vytlačit Palestince z jejich půdy.

Toto není spontánní ani organické. Je to politika. Metoda. Strategie vysídlení prováděná civilisty, sankcionovaná státem a vynucovaná armádou.

Voda jako zbraň

Voda, nejzákladnější potřeba pro život, se na Západním břehu stala nástrojem nadvlády. I když se taktiky časem vyvíjely, strategie zůstává stejná: učinit palestinskou existenci neudržitelnou. Použití vody jako zbraně války – kdysi otevřené a biologické, nyní strukturální a infrastrukturní – je základním kamenem izraelského okupačního režimu.

Historické paralely: Od jedu k ovládnutí

V prvních dnech Nakby izraelské milice a vědci plánovali a někdy prováděli biologickou válku proti palestinským civilistům. Jedním z nejznámějších případů bylo otrávení studní v palestinských vesnicích **bakterií tyfu**, aby se zabránilo návratu uprchlíků. To není mýtus ani antisemitská „krevní pomluva“ – je to dobře zdokumentovaný historický fakt. Izraelské archivy potvrzují tyto operace, včetně incidentu v **roce 1948 v Akko a vesnici Ajn Karim**, kde byly vodní zdroje záměrně kontaminovány.

Hrůza tohoto činu je umocněna jeho ozvěnou v židovské historii: **Anna Franková**, stejně jako mnoho dalších, nezemřela v plynové komoře, ale na **tyfus**, vodou přenášenou nemoc, v Bergen-Belsenu. To, že stát, který tvrdí, že zastupuje oběti holocaustu, později použil podobné taktiky proti jinému národu, je groteskní historickou ironií.

Moderní taktiky: Vandalismus a krádež

Dnes se strategie posunula od biologické války k infrastrukturní sabotáži a krádeži. Osadníci – často s beztrestností a někdy pod vojenskou ochranou – **vandalizují palestinské vodní systémy** po celém Západním břehu:

- **Koupou se v obecních vodních nádržích**, čímž kontaminují zásoby.
- **Ničí zavlažovací potrubí** a blokují přístupové cesty k pramenům.
- **Střílí díry do střešních vodních nádrží**, což způsobuje ztrátu tisíců litrů v suchém letním horku.
- **Zasypávají studny kameny, betonem nebo odpadky**, čímž je činí nepoužitelnými.

V **červenci 2025** osadníci **přesměrovali vodní zásoby více než 30 palestinských vesnic poblíž Ejn Samia** – ne kvůli kritickým potřebám, ale aby **naplnili soukromý bazén** v nedaleké osadě. Celé komunity ztratily svůj jediný zdroj pitné vody, zatímco osadníci plavali v luxusu. To není zanedbání; je to prohlášení nadřazenosti.

Institucionální kontrola: Mekorot a vojenské příkazy

Vandalismus osadníků probíhá v rámci – a je posílen – širším systémem izraelské státní kontroly nad vodními zdroji. Tento režim je zakořeněn v **Vojenském příkazu 158**, vydaném jen několik týdnů po začátku okupace v roce 1967. Vyžaduje, aby Palestinci získali povolení pro jakoukoli novou vodní instalaci nebo opravu. Tato povolení jsou téměř nikdy udělena.

Izrael kontroluje odhadem 80–85 % vodních zdrojů Západního břehu, včetně hlavních podzemních vodních nádrží, pramenů a studní. Národní vodárenská společnost **Mekorot** dohlíží na distribuci. Výsledek je hrubá nerovnost:

- **52 %** vytěžené vody jde do Izraele.
- **32 %** jde do osad – nelegálních podle mezinárodního práva.
- Pouze **16 %** zůstává pro **miliony Palestinců** na Západním břehu.

Osady mají svěží trávníky, zavlažované farmy a bazény. Mezitím musí palestinské vesnice vodu přidělovat, někdy dostávají jen **20–50 litrů na osobu a den**, což je mnohem méně než **100litrové minimum doporučené Světovou zdravotnickou organizací**.

Vylupování podzemních vod a ekocida

Jedním z nejdůležitějších zdrojů vody je **Hora podzemní vody**, která se rozkládá přes Západní břeh a Izrael. Izraelské hluboké vrtání – za použití pokročilých technologií, ke kterým mají Palestinci zakázaný přístup – vytěžuje mnohem více, než podzemní nádrž může udržitelně poskytnout. Tato nadměrná těžba způsobila, že mnoho **palestinských studní vyschlo nebo se stalo slanými**, zejména v **údolí Jordánu**.

Ve vesnicích jako **Al-Audža** a **Bardala** se tradiční zemědělství stalo téměř nemožným. Kdysi vzkvétající pole leží ladem a pastevci jsou nuceni prodávat dobytek kvůli dehydrataci. Samotná země je zabíjena – to je **ekocida**, nejen apartheid.

Kriminalizace deště

Ani obloha není volná. **Sběr dešťové vody**, staletí stará praxe v palestinských zemědělských komunitách, je často kriminalizována. Palestinci, kteří staví cisterny nebo sbírají dešťovou vodu bez povolení, čelí **příkazům k demolici**, pokutám nebo konfiskaci. Izraelské úřady zničily desítky cisteren v oblastech považovaných za „neoprávněné“. V jednom notorickém případě vojáci **protrhli stěny cisteren na dešťovou vodu** v beduínské vesnici, čímž nechali sklizenou vodu vytéct do písku.

Voda je moc

Tato militarizace vody není o nedostatku – je o moci. Izrael má více než dost vody na sdílení. To, co Palestincům odpírá, není jen H₂O, ale **důstojnost, udržitelnost a právo zůstat na své půdě**. Tím, že vodu proměňuje v nástroj kontroly a symbol nadvlády, okupace mění každodenní život ve vyčerpávající, ponižující boj o přežití.

To není špatná správa životního prostředí. Je to strategické ochuzování – válka vedená prostřednictvím trubek a čerpadel, s cílem učinit život neobyvatelným pro ty, kteří jsou považováni za nadbytečné.

Změna ekologie

Izraelci často tvrdí hluboké rodové vazby na zemi, odvolávají se na biblickou rétoriku a prezentují se jako „vracející se domorodci“. Jejich ekologická stopa však vypráví jiný příběh – příběh násilného vytěsňování nejen lidí, ale i přírody samotné. Krajina je násilně přetvářena, aby odrážela ideologii osadnické kolonizace spíše než jakoukoli skutečnou zakořeněnost v prostředí. Dokonce i stromy svědčí proti lži.

Vymýcení domorodého života

Po staletí palestinské vesnice udržovaly svou existenci díky zemědělství hluboce sladěnému s místním klimatem a terénem. Olivovníky – některé starší než tisíc let – stály jako živé archivy kontinuity a kultury. Citrusové sady, fíkovníky, granátové háje a terasovité svahy ztělesňovaly křehkou harmonii mezi lidským životem a středomořským ekosystémem.

Po Nakbě a pokračujících zabíráních půdy jsou však tyto domorodé stromy **vymýceny** – často doslova. V některých případech je odstraňování strategické: olivové háje jsou ničené, aby uvolnily půdu pro osady nebo vojenské zóny. V jiných jsou vymazávány, aby **zakryly důkazy etnických čístek**, skrývaly ruiny zbořených palestinských domů pod fasádou lesa. Izraelský stát a instituce jako **Židovský národní fond (JNF)** vedly masivní kampaně za-lesňování ne s domorodými druhy, ale s **evropskými borovicemi** – rychle rostoucími, sterilními a cizími pro region.

Ekologický kolonialismus

Tyto borovice nenesou ovoce. Nemohou podporovat místní potravinové systémy, divokou zvěř ani biodiverzitu. Horší je, že **okyselují půdu** prostřednictvím pryskyřice a opadaného jehličí, čímž narušují křehkou rovnováhu živin, která podporuje domorodé rostliny. Kdysi úrodná půda se stává nepřátelskou k zemědělství – byliny, zelenina a domorodé stromy jako olivovníky, rohovníky a mandloně nemohou zakořenit.

To není jen špatná environmentální politika; je to **ekologický kolonialismus** – terraformování země, aby odráželo evropský ideál, odpojený od místních znalostí nebo udržitelnosti. Tam, kde Palestinci pěstovali život, izraelská politika uvaluje sterilitu. Tam, kde krajina kdysi nabízela potravu a smysl, nyní nabízí hořlavost.

Příroda vzdoruje

Ale i příroda bojuje. Monokultury evropských borovic jsou **vysoce hořlavé** – jejich jehličí bohaté na pryskyřici, suché větve a husté vzory růstu vytvářejí ideální podmínky pro požár. Léto za létem **zuří požáry v těchto umělých lesích**, ohrožují nejen osady postavené kolem nich, ale i širší region. Požáry často vedou k **masovým evakuacím** měst a předsunutých osad, dusí oblohu kouřem a zanechávají velké plochy země spálené a nepoužitelné.

Tyto ekologické katastrofy odhalují neudržitelný základ izraelské environmentální transformace. Stromy, stejně jako zdi a kontrolní stanoviště, mají vymazat národ – ale tím vytvářejí nové formy zranitelnosti. Plameny nerozlišují mezi osadníkem a státem. Pohlcují mýtus spolu s lesem.

Mezinárodní záchrana

Když požáry vymknou kontrole – jako tomu bylo na **Hoře Karmel (2010)**, **Jeruzalémských kopcích (2021)** a **Galileji (2023)** – Izrael se často ocitá v situaci, kdy **žádá o mezinárodní pomoc**. Stejný stát, který uvaluje obležení na Gazu a bez výčitek anektuje palestinskou půdu, rychle **prosí zahraniční vlády o hasičská letadla, vybavení a pomoc**. Ironie je do

očí bijící: politiky, které znetvořují zemi a vysídlují její lid, také **podkopávají odolnost samotného státu**.

Politika spálené země

Nahrazení domorodé ekologie cizími, křehkými ekosystémy je metaforou celého sionistického projektu: osadnická ideologie, která se pokouší naroubovat na zem, která vzdoruje, na národ, který přetrvává, a na přírodní řád, který nelze donekonečna potlačovat. Stromy nejsou jen tichými svědky. Jsou oběťmi – a někdy i bojovníky.

Důsledky podle mezinárodního práva

Situace na okupovaných palestinských územích není jen morálně neobhajitelná – je **právně trestná**. Podle ustanovených principů mezinárodního humanitárního práva, mezinárodního práva lidských práv a závazných úmluv představují izraelské akce na Západním břehu a ve Východním Jeruzalémě **řadu závažných porušení**, z nichž mnohé dosahují úrovně **válečných zločinů a zločinů proti lidskosti**.

1. Nelegální přesun obyvatelstva

Čtvrtá Ženevská úmluva (1949), článek 49(6), výslovně zakazuje okupační mocnosti **přesouvat části svého civilního obyvatelstva na území, které okupuje**. Izraelské osady na Západním břehu a ve Východním Jeruzalémě, kde žije přes 700 000 osadníků, jsou přímým porušením tohoto ustanovení. Tyto osady nejsou pouze „spornými čtvrtěmi“ – jsou **systémovou kolonizací okupované země**, v rozporu s jednou z nejzákladnějších norem mezinárodního práva po druhé světové válce.

2. Poradní stanovisko Mezinárodního soudního dvora (2024)

V roce 2024 vydal **Mezinárodní soudní dvůr (ICJ)** závazné **poradní stanovisko Valnému shromáždění OSN**, které znovu potvrdilo, že:

- **Izraelské osady na Západním břehu a ve Východním Jeruzalémě jsou nelegální** podle mezinárodního práva;
- **Všichni osadníci musí být staženi**;
- **Izrael dluží palestinskému lidu reparace** za dlouhodobou okupaci, konfiskaci půdy, vykořisťování zdrojů a porušování lidských práv.

ICJ také zopakoval, že **třetí státy mají právní povinnost neuznávat ani nepomáhat nelegální situaci** vytvořené izraelskými politikami. Jinými slovy, spoluúčast – ať už prostřednictvím obchodu, prodeje zbraní nebo diplomatického krytí – je sama o sobě porušením mezinárodního práva.

Valné shromáždění OSN přijalo toto stanovisko **drvivou většinou**, čímž mu dalo **silnou právní váhu** podle zvykového mezinárodního práva. Ačkoli poradní stanoviska nejsou sama o sobě vymahatelná, **kodifikují mezinárodní právní konsenzus** a potvrzují odpovědnosti států podle stávajících smluv.

3. Nelegální vykořisťování přírodních zdrojů

Podle **Haagských předpisů z roku 1907 (články 55–56)** a **Čtvrté Ženevské úmluvy** musí okupační mocnost jednat jako **dočasný správce**, kterému je zakázáno **trvale vykořisťovat nebo vyčerpávat přírodní zdroje** území, které okupuje.

Izraelské praktiky – od monopolizace vody na Západním břehu prostřednictvím Mekorotu, přes omezování přístupu Palestinců k podzemním vodám, až po přesměrování zdrojů pro výhradní použití osadníky – představují **systémové drancování**. Odepírání vody a ničení zemědělských systémů představuje **plenění**, což je válečný zločin podle **článku 8(2)(b)(xvi) Římského statutu Mezinárodního trestního soudu (ICC)**.

4. Nucené vysídlení a demolice domů

Mezinárodní humanitární právo zakazuje **nucené vysídlení**, s výjimkou naléhavých bezpečnostních nebo humanitárních důvodů, a to pouze dočasně. **Římský statut** (článek 7(1)(d)) klasifikuje „**deportaci nebo nucený přesun obyvatelstva**“ jako **zločin proti lidskosti**, pokud je spáchán jako součást rozsáhlého nebo systematického útoku.

Rutinní demolice palestinských domů Izraelem, příkazy k vystěhování v oblastech jako Še-jch Džarrah a nucené vysídlení v regionech jako Masafer Jatta – často za účelem rozšíření osad nebo prohlášení vojenských zón – **jasně spadají pod tuto definici**.

5. Apartheid jako zločin proti lidskosti

Snad nejvíce odsuzující právní klasifikací izraelského režimu na Západním břehu je **apartheid** – systém **institucionalizované rasové nadvlády**. Palestinci a izraelští osadníci žijí pod **dvěma zcela oddělenými právními systémy**:

- **Palestinci** jsou řízeni izraelským **vojenským právem**, souzeni u vojenských soudů, odepírána jim svoboda pohybu a podléhají kolektivnímu trestání.
- **Osadníci**, často žijící jen několik metrů od nich, jsou řízeni **izraelským civilním právem**, požívají plných práv a ochrany a jednají s téměř úplnou beztrestností.

Tento dvojí právní režim, spojený se systematickou krádeží půdy, segregací a potlačováním politických práv, splňuje **právní definici apartheidu** podle:

- **Mezinárodní úmluvy o potlačení a trestání zločinu apartheidu (1973);**
- **Římského statutu ICC** (článek 7(2)(h));
- **A zvykového mezinárodního práva**, které zakazuje rasovou diskriminaci a nadvládu.

Apartheid není jen politické obvinění – je to **zločin proti lidskosti**, a ti, kteří ho navrhují, provádějí nebo podporují, mohou být předmětem **mezinárodního stíhání**.

Povinnosti mezinárodního společenství

Izraelská okupace Západního břehu není jen nevyřešeným politickým sporem. Je to **zločinný podnik**, udržovaný násilím, umožněný sítí diskriminačních zákonů a podporo-

vaný porušováním základních principů mezinárodního práva. Právní rámec je jednoznačný: to, co se děje, je nelegální, a svět má **jasnou povinnost** – nejen to odsoudit, ale jednat.

To zahrnuje:

- Vynucení **rezolucí OSN**;
- Podporu **mezinárodních vyšetřování a stíhání**;
- Ukončení **vojenské, ekonomické a diplomatické podpory** okupační moci;
- A zajištění **spravedlnosti a reparací** pro palestinský lid.

Mezinárodní právo má smysl pouze tehdy, když je uplatňováno. A v Palestině je jeho uplatnění už dlouho přežitě.

Mezinárodní spoluúčast a selhání vynucení

Palestinský boj za spravedlnost, důstojnost a sebeurčení je často vykreslován jako lokální nebo regionální konflikt. Ale ve skutečnosti je součástí širšího historického oblouku – takového, který odráží **boj éry osvícenství proti absolutismu monarchií** v Evropě 17. a 18. století. Tehdy, stejně jako nyní, si vládnoucí moc nárokovala **božský mandát** vládnout, vyvlastňovat a dokonce rozhodovat o tom, kdo žije a kdo umírá. Tehdy to byli králové, kteří se odvolávali na vůli Boží; nyní je to stát, který se odvolává na božský nárok, aby ospravedlnil kolonizaci a podrobení celého národa.

To, co se kdysi nazývalo **božským právem králů**, se stalo **božským právem osadníků**. Ale na rozdíl od evropských monarchií, které se z velké části proměnily v ceremoniální relikvie historie, zůstává izraelský režim nad Palestinou **anachronismem neomezené nadvlády**, izolován od odpovědnosti institucemi, které byly vytvořeny, aby zabránily takovým zneužitím.

Paralýza v Radě bezpečnosti

Podle **článku 94 Charty OSN** nese **Rada bezpečnosti OSN (UNSC)** primární odpovědnost za vynucení rozsudků **Mezinárodního soudního dvora (ICJ)**. Přesto, když ICJ v roce 2024 ve svém poradním stanovisku prohlásil, že izraelské osady jsou nelegální a musí být demontovány, Rada bezpečnosti neudělala nic. Proč? Protože **Spojené státy** – stálý člen – pokračují v **chránění Izraele před všemi důsledky** pomocí svého práva veta.

Desetiletí po desetiletí **Spojené státy vetovaly desítky rezolucí** odsuzujících izraelské porušování mezinárodního práva, blokující výzvy k sankcím, příměří nebo dokonce nezávislým vyšetřováním. To není principiální diplomacie – je to **systémová obstrukce spravedlnosti**. Prostřednictvím svých vet se Washington proměnil Radu bezpečnosti v **hřbitov palestinských práv**.

Evropská pokrytectví: Německo a EU

Zatímco Spojené státy hrají obranu v Radě bezpečnosti, **Německo a další členové Evropské unie** hrají hru jemněji. Německo – pronásledované svou nacistickou minulostí – učinilo bezpodmínečnou podporu Izraele **státní dogmatem**, i když tato podpora odporuje jeho

právním závazkům podle **mezinárodních smluv o lidských právech** a **Úmluvy o genocidě**. Zatímco Izrael vyhladoví Gazu a vysídluje Palestince na Západním břehu, Německo dodává zbraně, finance a diplomatické krytí – zatímco v zákulisí pracuje na **blokování celounijních sankcí** nebo obchodních omezení.

Tím se efektivně proměnilo **mezinárodní právo v systém apartheidu samo o sobě**, kde vynucení nezávisí na závažnosti zločinu, ale na identitě pachatele. Samotné činy, které by vyvolaly **odsouzení, sankce nebo stíhání**, pokud by je spáchala **Rusko, Írán nebo Myanmar**, jsou **posvěceny**, když je spáchá Izrael. Poselství je jasné: **některé životy mají větší hodnotu než jiné**, a některé státy stojí nad zákonem.

Krise globální legitimacy

Toto pokrytectví má zničující důsledky – nejen pro Palestince, ale pro **důvěryhodnost samotného mezinárodního systému**. Jaký smysl má **Římský statut**, pokud je jeho vynucení selektivní? Jakou váhu mají **rezoluce OSN**, když jsou vynucovány proti některým státům, ale ne proti jiným? Jakou naději mohou mít oběti genocidy nebo apartheidu, když **nejmocnější národy podvracejí spravedlnost na očích všech**?

To není jen spoluúčast – je to **kolaborace**. Tím, že blokují důsledky, tyto vlády nejsou neutrálními pozorovateli, ale **aktivními umožňovateli zločinu**.

Ukončení mýtu božské výjimečnosti

Je už dávno načase ukončit představu, že „**Boží vyvolený národ nemůže udělat nic špatného**“ – mýtus, který byl **zbraňován**, aby omluvil kolonizaci, masové vysídlení a apartheid. Žádný stát – bez ohledu na svou historii, náboženství nebo identitu – nemá právo porušovat mezinárodní právo, vyvlastňovat národ nebo být vyňat z důsledků svých činů.

Slib „**Nikdy více**“ měl být univerzální. Ne „nikdy více Židům“, ale **nikdy více nikomu** – nikdy. Tento slib zní dutě, když je vyvoláván k **ospravedlnění** útlaku místo k jeho **zabránění**.

Směrem k sekulárnímu a spravedlivému globálnímu řádu

Co je nyní potřeba, není více rétoriky, ale **sekulární, pravidly řízený mezinárodní řád**, kde **mezinárodní právo platí stejně pro všechny** – včetně spojenců, včetně Izraele, včetně osadnicko-koloniálních režimů. Pouze tehdy, když je zákon uplatňován bez strachu nebo zvýhodňování, může být spravedlnost více než jen heslem.

Svět příliš dlouho přihlížel ve Rwandě. V Bosně. V Myanmaru. A nyní v Palestině. Pokaždé jsou instituce mezinárodního práva testovány. Pokaždé je jejich selhání zapsáno krví obětí.

Historie neodpustí mlčení. Neomluví dvojí standardy. Nebude tolerovat božskou výjimečnost maskovanou diplomacií.

Je čas jednat – nejen pro Palestinu, ale pro budoucnost samotného mezinárodního práva.

Iluze dvoustátního řešení

Jak genocida v Gaze pokračuje do svého druhého roku, mnoho vlád po celém světě se pokusilo zachránit svou pověst symbolickými gesty – nejprominentnějším je obnovená výzva k **uznání Státu Palestina na summitu OSN v září**. Toto opožděné uznání, tváří v tvář katastrofickému násilí, však není vážným aktem spravedlnosti – je to **manipulace**, způsob, jak **maskovat mezinárodní nečinnost prázdnými prohlášeními**.

Samotná myšlenka dvoustátního řešení je dávno mrtvá. Nyní je **vzkříšena ne jako cesta k míru, ale jako kouřová clona** pro umožnění závěrečných izraelských aktů zničení.

Uznání s podmínkami

Několik států vyjádřilo ochotu uznat Palestinu – ale **pouze za odporných podmínek**:

- **Francie** požadovala, aby **Palestinci odzbrojili**, fakticky žádala obklíčený, vyhladovělý a bombardovaný národ, aby **vzdal své poslední prostředky odporu**, zatímco Izrael pokračuje ve své blokádě a nelegální okupaci.
- **Spojené království** podmínilo uznání **pokračováním izraelského genocidního útoku** – s tvrzením, že uznání musí „podporovat právo Izraele na sebeobranu“, i když tato „obrana“ má podobu **masového vyhladovění, nuceného vysídlení a vojenské okupace**.

To není uznání; je to **nucená nabídka kapitulace**. Požaduje, aby Palestinci přijali své podrobení, fragmentaci a zničení jako cenu za to, že budou uznáni na papíře – krutá parodie na diplomacii.

Mezitím Izrael tyto státy kritizuje a obviňuje je z „**odměňování terorismu**“. Ale to je **hrnec, který volá konvici černou**.

Teroristické počátky izraelského státu

Pokud má být terorismus odsouzen, musí být zahrnut i vznik Izraele. **Sionistické polovojskové skupiny** Irgun, Lehi („Sternova banda“) a Hagana – **všechny předchůdci Izraelských obranných sil (IDF)** – provedly během britského mandátu vlnu násilných útoků:

- **Bombový útok na hotel Krále Davida** (1946) zabil 91 lidí.
- **Zavraždění vyslance OSN Folke Bernadotteho** (1948) Lehi mělo za cíl zastavit mírové snahy.
- **Britská ambasáda v Římě** byla v roce 1946 bombardována.
- Nespočet **mostů, tržišť a arabských vesnic** bylo napadeno a zničeno.

Podle dnešních standardů by tyto činy byly jednoznačně klasifikovány jako **terorismus**. Přesto, když z tohoto násilí vznikl Izrael, nebyl izolován ani sankcionován – byl **přijat Západem**.

Poselství je jasné: **když Izrael používá násilí, je to hrdinské**; když se Palestinci brání, je to terorismus. Tento dvojí standard nadále definuje mezinárodní diskurz.

Vytváření skutečností, zatímco svět mluví

Zatímco světoví vůdci diskutují o symbolickém uznání, **Izrael pokračuje ve vytváření skutečností na místě:**

- **Nelegální osady** na Západním břehu a ve Východním Jeruzalémě pokračují v růstu. Uznání je **magicky neodstraní**, ani nevrátí ukradenou půdu.
- V **Gaze lidé umírají, zatímco mluvíme**. IPC (Integrovaná klasifikace fáze potravinové bezpečnosti) prohlásila **katastrofickou, nevratnou fázi 5 hladomoru**. Děti, starší lidé a nemocní umírají **nikoli kvůli nedostatku jídla, ale kvůli jeho záměrnému odepření**.

I kdyby byl přístup k potravinám náhle obnoven – což není – **škody jsou nevratné:**

- **Mozky dětí** zbavené živin **se nikdy plně nevyvinou**, což vede k **celoživotním kognitivním poruchám**.
- **Školy a univerzity**, systematicky bombardované, vyhladily přístup celé generace ke vzdělání.
- **Psychologická traumata**, osiření a masové amputace vytvořily dědictví bolesti, jaké moderní historie neviděla. **Gaza má nyní nejvyšší počet dětských amputací na světě** – odporný rekord, který by nikdo neměl držet.

Navrhovat, že by se Palestinci měli **odzbrojit tváří v tvář tomu**, není návrhem na mír – je to **pakt sebevraždy**. Žádný národ na Zemi by nesouhlasil s odložením zbraní, zatímco je systematicky vyhladověn, bombardován a vymazáván.

Uznání nezastavuje kolonizaci

Ani státnost nezaručuje ochranu. **Sýrie** byla uznaným státem, když **Izrael zabral a později anektoval Golanské výšiny**. **Libanon** a **Írán** byly cílem izraelských leteckých útoků, atentátů a sabotáží. **Uznání nikdy nezastavilo agresi**, když agresor požívá úplné beztrestnosti.

A předstírat, že Gaza a Západní břeh jsou dvěma odlišnými problémy, znamená úplně minout pointu. Jsou to **dvě fronty stejné války** – války za **vymazání palestinského národa**:

- **Gaza čelí vymazání vyhladověním a bombardováním**.
- **Západní břeh** je škrcen **násilím osadníků, krádeží vody, vojenskou okupací a plíživou anexí**.

Obě jsou součástí jedné koordinované strategie **eliminace**.

Soužití není možné pod nadvládou

Jak může svět očekávat, že Palestinci budou žít bok po boku s těmi, kteří:

- **Otevřeně volají po jejich vyhlazení;**
- **Vraždí jejich děti;**
- **Kradou jejich vodu;**
- **A staví domy na jejich ruinách?**

Pokud je odzbrojení vyžadováno, musí začít u **Izraele** – okupační moci, vlastníka jaderných zbraní a architekta tohoto režimu apartheidu. Pokud se osadníci cítí „nejistí“ v přítomnosti lidí, které vysídlili, **jsou vítáni, aby se vrátili do zemí, odkud přišli**.

Vytvořená historie

Před sionistickou kolonizací **Židé, křesťané a muslimové koexistovali** po staletí pod **Os-manskou říší**. Tato křehká koexistence byla **rozmetána** ne Palestinci, ale ideologií **poli-tického sionismu**, která usilovala o vytvoření židovského státu na již obydlené zemi.

V **roce 1933** dokonce sionistické hnutí podepsalo **Dohodu Haavara s nacistickým Němec-kem**, která usnadnila přesun tisíců německých Židů do Palestiny výměnou za ekono-mickou spolupráci – zradu židovského antifašistického odporu v Evropě.

Demografická transformace nebyla organická:

- **1917:** ~95 % Palestiny mluvilo arabsky; **<1 % mluvilo hebrejsky**.
- **1922:** ~6 % mluvilo hebrejsky.
- **1931:** ~12 %.
- **1947:** ~31 %.

To nebyl „návrat“ – byla to **osadnicko-koloniální transformace**.

Jak ponuře poznamenal izraelský komentátor **Avi Grinberg** na X:

„Velká Británie: V září uznáme palestinský stát.“ „To je v pořádku. Do září, dá-li Bůh, nezůstane nic k uznání.“

To je cesta, po které kráčíme. A pokud svět nyní nezakročí – nejen slovy, ale s **důsledky** – tato věštba se může naplnit.

Závěr: Čas neutrality skončil

Svět řekl „*Nikdy více*.“ Mělo to být univerzálním slibem – nejen obětí jedné genocidy, ale všem národům, všude, vždy. Tento slib nyní leží v ruinách pod troskami Gazy a buldozery zbořenými vesnicemi Západního břehu.

Důkazy jsou ohromující. To, co se v Palestině odehrává, není „konfliktem“. Není to „spor“. Je to záměrný, systematický pokus o vymazání národa – prostřednictvím vyhladovění, vysídlení, bombardování, ekologického ničení a zákonů apartheidu. Gaza hladoví. Západní břeh je rozkrajován, vesnici po vesnici. Dohromady tvoří jediný projekt kolonizace a vyhlazení.

Mezinárodní právo je jasné. ICJ rozhodl. Úmluvy jsou sepsány. Smlouvy jsou závazné. Co chybí, není znalost – je to **vůle**. A nikde není toto selhání viditelnější než v **Radě bezpeč-nosti OSN**, paralyzované **vetem USA**, které chránilo Izrael před odpovědností a umožnilo jeho zločiny.

Ale stále existuje cesta vpřed.

Podle **Rezoluce Valného shromáždění OSN 377 („Sjednocení pro mír“)**, když Rada bezpečnosti selže v jednání kvůli vetu stálého člena, má Valné shromáždění právní pravomoc **překonat tuto paralýzu**. Může svolat mimořádné zasedání a **doporučit kolektivní akci** – včetně **použití síly** – k obnovení míru a ochraně obyvatelstva čelícího závažným porušováním mezinárodního práva.

Valné shromáždění musí tuto pravomoc **nyní uplatnit**.

Musí:

- **Uznat, že probíhá genocida;**
- **Odsoudit režim apartheidu na Západním břehu;**
- **Povolit vojenskou ochranu palestinských civilistů;**
- **A požadovat okamžité ukončení izraelské blokády, okupace a rozšiřování osad.**

To není radikální. Je to zákonné. Je to nezbytné. A je to už dlouho přežitě.

OSN byla vytvořena v popelu druhé světové války. Její Charta byla napsána, aby zabránila právě těm hrůzám, kterých jsme nyní svědky. Pokud nyní nemůže jednat, když jsou děti zá-
měrně vyhladověny a celá města jsou beztrestně vymazávána, pak selhala ve svém zaklá-
dajícím poslání.

Mezinárodní společenství si musí vybrat: **Postaví se na stranu práva, spravedlnosti a lidskosti – nebo na stranu výjimečnosti, pokrytectví a genocidy?**

Palestina je zkouškou. A historie se dívá.